

La perdiu i els seus fills

Una família de perdius vivia en un camp de blat. Cada dia, la mare, abans de sortir a buscar menjar per als seus fills, els feia aquesta recomenació:

- Fills meus, no sortiu mai d'entre les espigues; us podrien veure; a més, heu d'escoltar tot el que sentiu dir.

Els fills de la perdiu obeïen; no es movien d'entre el blat i escoltaven tot el que es deia. Un dia van sentir un home que es mirava el camp i deia al seu fill.

- Demà segarem; el blat ja és madur, les espigues ja rossegen. Avisa els nostres veïns que vinguin a donar-nos un cop de mà.

Els fills de la perdiu van tenir molta por i van explicar a la seva mare tot el que havien sentit. Ella, però, ells va tranquil·litzar i els va dir:

- No tingueu por, demà no segaran.

I va tenir raó, perquè el dia següent només es van presentar el pare i el fill. El pare va dir:

- Els veïns no ens volen ajudar i el blat s'ha de segar. Avisa els nostres parents que vinguin a ajudar-nos.

Els fills de la perdiu es van espantar. Però, quan la mare va tornar amb el menjar, va tranquil·litzar-los altra vegada:

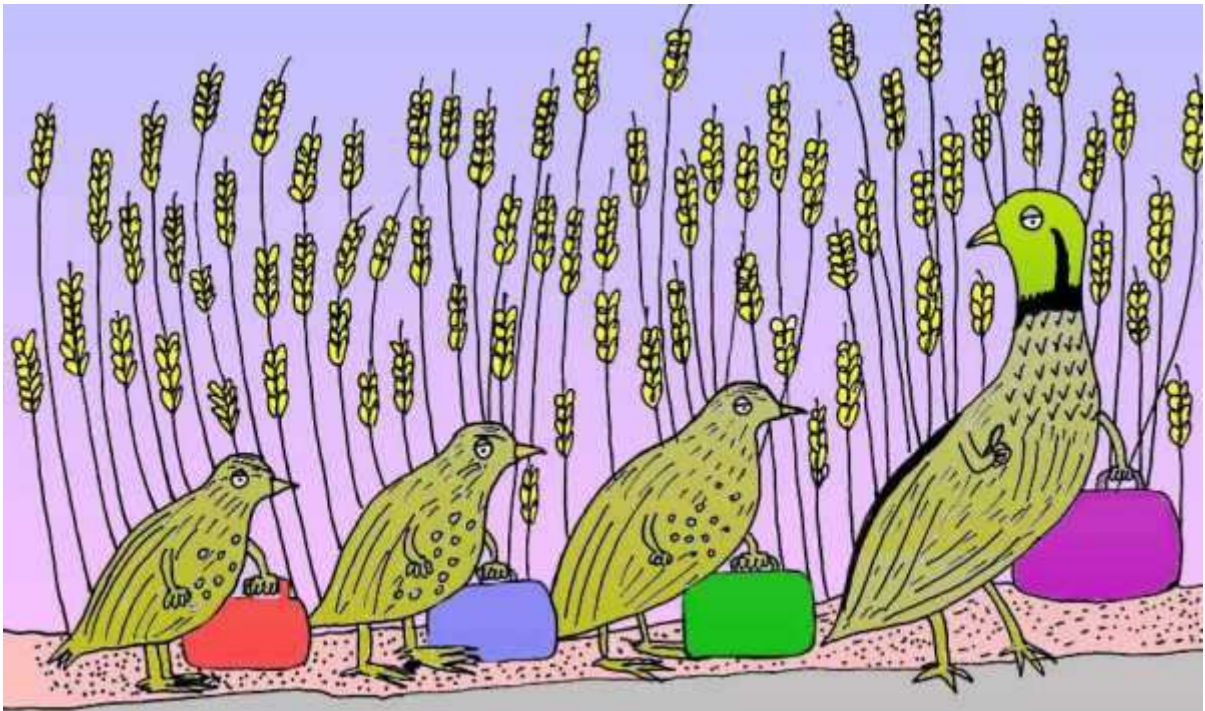
- No tingueu por; demà tampoc no segaran.

També aquest cop va tenir raó. Al dia següent només van sentir els dos homes, pare i fill, que deien:

- Ningú no ens ajuda, fill. Ni amics ni parents, i ja és temps de segar. Ho farem tu i jo sols encara que ens rebentem de cansament.

Els fills de la perdiu explicaren aquesta conversa a la seva mare, la qual els va dir:

- Fills meus, prenem les nostres coses i anem-nos-en en un altre lloc. Mentre els pagesos s'han refiat dels altres, jo ja sabia que no segarien; però ara que han decidit fer-s'ho ells, ho faran de debò.

Adaptació de la faula i dibuix: Àngel Vergés i Gifra